

ning og ved dens Indflydelse paa det andet Thing. Altsaa siger jeg: Nu iaar stilles disse Fordringer op igjen fra den Regjerings Side, som Aaret iforveien har opgivet dem. Dette kan ikke forstaaes paa anden Maade, end saaledes, som det ogsaa er blevet forstaaet, nemlig saaledes, at Regjeringen nu, efterat være kommen ud over de første Aars Vanskeligheder, har fundet det at være paa Tide at stille nye Fordringer om Indrømmelser og Eftergivelse til Folkethinget, men hvis Folkethinget bødte sig for disse Fordringer, saa vilde det jo — og det er dette, som jeg beder ærede Medlemmer om ikke at lade ude af Betragtning, naar der er Tale om disse Spørgsmaals Størrelse eller Ikke-Størrelse — komme til at gjøre et nyt principielt Skridt i Retning af Tilbagegang og Eftergivenhed overfor Regjeringen, og det maatte det sidste, som det kunde komme til at gjøre. Jeg tror, at det bestemt maa fastholdes, at der er en væsentlig Forskjel paa den Menighed, som nu iaar er tilstede imellem de enkelte Faktorer af Lovgivningsmagten, og den Strid, som var tilstede i 1877. I 1877 stillede Folkethinget Fordringer, som vare fuldt ud berettigede og begrundede ved Regjeringsens Optræden; men det var dog Fordringer om noget Nyt, som Folkethinget dengang stillede op, og idet det gav efter, idet det blev entigt med de andre Faktorer om ikke fortiden at fortsætte Kampen, handlede Folkethinget i Kraft af den Grundsetning, at det ikke ønskede at fremkalde nogen Strid, men at det, naar en Strid maatte blive budt det fra anden Side, da heller ikke agtede at vige tilbage. Denne Grundsetning er siden mere og mere gaaet over i den almindelige Erkjendelse, og jeg tror ikke, der er noget Parti, der senere ikke har vedkjendt sig, at det var under de nuværende Forhold i alle Tilfælde den rigtige Grundsetning for Folkethinget, og den har ogsaa været ledende under hele den Behandling af Finantsloven, som har fundet Sted i de sidste Aar og har ført til den nuværende Tilstand: Vi ønske ikke at fremkalde nogen Strid; derfor have vi ikke negtet det, som hidtil er bevilget og ikke stillet nogen Fordring, som ikke tidligere er indrømmet, men vi staa paa det, som forud er givet; men paa den anden Side agte vi ikke at vige tilbage, naar Noget fra anden Side fordres. Ved Indrømmelserne, der gjordes fra vor Side i 1877, gif vi ikke videre end til at stille os paa det Standpunkt, at vi ikke søgte Strid, tværtimod; men hydes den os, agte vi ikke at vige tilbage. Derfor Regjeringen nu kunde bevæge det nuværende Folkething til i rene Bevillingsspørgsmaal at give den nuværende Regjering det, den nu iaar forlanger udover, hvad der tidligere er givet og forlangt og kunde bevæge Folkethinget til at gjøre det, efter at Folkethinget ved denne Finantslovs endelige Behandling engang har stillet sig paa det Standpunkt, at det erkjendte, at saadanne Krav vare altfor store og stridende mod, hvad Thinget

af saglige Grunde ansaa for rigtigt, vilde det være slaaet fast, at Folkethinget ikke blot ikke søgte Strid, men at det neg tilbage; det tror jeg ikke vilde være rigtigt, at det vilde vige i Spørgsmaal, der for Folkethingets Bevillingsmyndighed er af afgjørende Betydning, nemlig i rene Bevillingsspørgsmaal. Det vilde ikke blot være slaaet fast og blive almindelig Mening, at dette Thing ikke for Tiden evnede at tage op og gennemføre en Kamp for at sætte positive nye Krav igjennem; men det vilde ogsaa blive slaaet fast, at dette Thing, selv, hvor nye Krav stillede til det, og hvor det kun havde at sige Nei, var den svageste af de tre Faktorer — det vilde ikke kunne forstaaes og ikke blive forstaaet anderledes. Jeg siger dette udtrykkelig, fordi jeg tror, at hvad enten man gaar den ene eller den anden Vej, skal man bestemt vide, hvilke Konsekvenser det vil have. Hvis nu Folkethinget giver efter ligeoverfor de Krav, der stilles til det fra Regjeringens Side, vil Følgen blive, at det vil blive opfattet paa den Maade fra alle Sider. Jeg tror ikke man kan ønske, at dette Thing, selv om man kan være uenig med Flertallet, skulde svække sig selv saaledes, at det i Spørgsmaal af saa særlig Natur som disse rene Bevillingsspørgsmaal skulde staa som det, der var nødt til at give efter ligeoverfor Krav fra Regjeringen, som den selv tidligere ikke har villet have, og som Folkethinget bestandig har modsat sig. Derfor er det urigtigt at sige, at det kun dreier sig om smaa Spørgsmaal. Det dreier sig om vigtige Principspørgsmaal. Hele Spørgsmaalet om Opløsning skal jeg lade ligge udenfor denne Sag, det vilde kun bidrage til at gjøre Tilbøjeligheden til Indrømmelser endnu vanskeliggere — det behøver jeg ikke at fremdrage, det vilde være at forhale Tiden, hvad jeg ikke ønsker. Af hvad jeg har sagt, vil fremgaa, at Indrømmelse og Eftergivenhed ligeoverfor de Fordringer, som stilles fra Regjeringen, kunne ikke blive Andet end Opgivelse af Folkethingets finansielle Regerettigheder, og Enhver vil indrømme, at Spørgsmaalet om ikke i saa Henseende at give efter, ikke er noget lille Spørgsmaal. Med Hensyn til den Stilling, som da vil komme, har man sagt, at man advarede og gjentagne Gange advarede mod at kaste Befolkningen ind i en saadan Strid, idet Ansvarer derfor da vilde hvile paa dem, der sagde Nei. Jeg skal ikke prøve paa at disputere om, hvor Ansvarer ligger, jeg skal simpelthen gjøre opmærksom paa, at aldrig er Folkethinget nogensinde, naar det vilde sige Nei — og det har flere Gange været tvunget til at gaa den Vej — gaaet dengang et sikkert og lettere Grundlag end denne Gang, aldrig nogensinde. Thi det vil trods alle Forsøg ikke kunne lykkes at faae Vælgerbefolkningen til at tro, at det er Folkethinget, som har stillet nye Krav her, og at det ikke er Regjeringen; det vil Enhver se klart og tydeligt, at det ikke er os, som have